

ପଦ୍ମିତିକୁଣ୍ଠି

ହିଲୋଳ ରାୟ

ଫୁଲ ତୁଳତେ ଲିଖିଛିଲମ୍ବ ରୈଥାନୀ ଜ୍ଞାନେ ରୈନୀ,
ଅନ୍ତରେ ଉନ୍ନେଇ ଜୀବନ ହିଲୋ ଅନ୍ତରେ ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତିର ଚଳନୀ !
ଜୀବନର ଦିକ୍ ହାତ ବାଜାନ୍ତି ଶାନ୍ତିର ଦିଲୋ ଡକ-
ଦୂଷିତ ଆମ୍ବି ହାତାଟ ଡଲେ, ଲଗଦିଲେ ମନେ ତାଙ୍କ !
ହାତମୁହାନାର ବୁକେର ମଧ୍ୟେ ଝୁଲିଯେ ହିଲୋ ଭେଲ୍,
ଆହାଜ ଆବେ ସନ୍ଦେଶ ଆଶ୍ୟ "ଆଜକେ ଆମ୍ବି ଚଲି" !
ଉଁଏ ଏବ ମାଥା ଅସ୍ତ୍ର ନୁହେ ଦିଲୋ କୁଡ଼ିର ପରମ -
ହଲେମ ଆମ୍ବି ବେଳାହରା, ଝନ୍ଦୀ ହଲୋ ଆବନ୍ଦ !
ଆମତି ଲତାଯ ବୃକ୍ଷ ହିଲୋ ହେବ୍ର ଫାଟିଂପଲୋ,
ହିଲୋ କରେ ଉଡ଼ିବେ ଲିଖେ କାହାଲୋ ଡଳାଯ ଫୁଲୋ !
ଜୋଟୀ ଗଲାଯ ହାତନେ ପେଚା ଜ୍ଞାନେର ଆଲୋ ଦେଖେ,
ଅଜ୍ଞାପତିରା ଓ ପଥ ହରିଲୋ ଫୁଲେର ରୈନୁ ମେଘେ !
ହେବେ ବକ୍ଷ ଲିଖିବି ମିଚିବି ଆଜାହିର କଣେ ଜ୍ଞାନେ,
କାଠବେଜାନୀ ଡକଲୋ ଆମ୍ବାଯ ଝୁଟିବି ହାମି ହେବେ !
ପ୍ରତିବେ ପ୍ରାକୀ ବୁକ୍କାଯ ଆଥା ଅସୁଜ ପାତାର ଡଲେ,
ଛିରେ ପାଖିର ନାଚର କାହାନେ ପ୍ରମାଳାପେର ଘଲେ !
ବାବିଷ୍ଵତୀନୀ ଆମାହାହାତୁତ ବର୍ଷିହି ନାହିଁ ବାଜା,
ଜୈନାମକିର ଆଲୋ ଧୈର୍ଯ୍ୟାନୀ ଜ୍ଞାନେ ଦେଖିବ ଆମ୍ବା !
ଗାହିନ୍ତେ କୋକିଲ କଣ୍ଠମୁରେ କୋକିଲାକେ ପେତେ,
ସଂଗୀଧିନୀ ହୈଛି ମେ ଯେ ଦୁଃଖେ ଆହି ଭେତେ !
ଶୋଧାଲାପିଲୋ ଡକାହି ବସେ କବଳ ହୁକ୍କୁ ଧୂଳ,
ତାହି ନା ଶୁଣେ ଜ୍ଞାନେର ରୈନୀ ଉଠିଲୋ କୁକୁର ଚାହୁଁ !
ବାକଫଜାରା ବୁନାହି ଜୀବନ ବିବତେ ଝାନ୍ତି-ମୋହା,
ଫୁଲପାନେ ପଡ଼ିଲେ କାହିଁ ଧରେଇ ଆମ୍ବା ଦୈନୀ !
ଝୁମ୍ରିଯାହାର ଆଲୋ ହିଲୋ ପିତରେ ପାତେ ପାହେ,
ଧିକ୍ଷାତିରେ ଚେଷ୍ଟାଟୀ ଥୁଲି 'ଶାନ୍ତିନିଧି' ଏବ ଶାହେ !
ଶ୍ରୀମଦ୍ ବୀଷନ୍ଦୀ ଲିଖିଛିଲମ୍ବ ଅନ୍ତରେ ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତିର ଆଲୋ,
ଶଦୟ ବିନ୍ଦୁ ଆଜ ଓ ଆମାର ଭାବ ହାଜାରେ ଦେଲେ !

ପଡ଼ିଛେ ମନେ ଆମାରଗାନେ ବାଦଲା ଦିଲେର ବାଜ,
ଆମୁନ ମାଧ୍ୟେ ଶିଲ କୁଡ଼ାତମ ଭୁଲୁ କବେ ଲାଭ !
ଅନ୍ତରେ କାହିଁ ବୁକେର ପରେ ଏଫଳେହି ଶାତ ଧୀପ,
ଏଥନ ଆମ୍ବି ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରକାଶ ହାଲା ପାଥର ଛୀପ !
ଆମାରବାଜି ହତ୍ୟାର ଫଳେ ଅନ୍ତରେ ଶୈଖି ଆଲେ,
ଜ୍ୟୋତି ଶାନ୍ତି 'ବୈଧିକୀ' ଆମାର ଜଟ ବୈଧିକୀ ଚଲେ !
ଆମାର ହାତ୍ରେ କୁଶଳ ଜାନନେ ଦେଖାର ପ୍ରକାଶ ଆ,
ହରିଲୋ ମାଧ୍ୟେର ଚିକ୍କ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ପଡ଼ିଛୁ ଚମପା ଧାମ !
ପ୍ରମାଦି କଣ କୁକୁରେ କାହିଁ କୁତ୍ରିତର ଚାପେ,
ଅନ୍ତରେ ଏଥନ ଟାଙ୍କ ମେଯରେହେ ଚମାର ବାଧାର ଧାମ !
ତାହି ହେବେ ବକ୍ଷ ପ୍ରଶ୍ନ ଆମେ, ମନ ଯେ କୁତୁହଳୀ-
ଜଂଗୀ ଆମାର ସ୍ଥାନିର ମାତା, ପାଦିହକୁମଳୀ !!

ଶାନ୍ତିନିଧି

ମେ ୧୭, ୧୯୯୪